

متن پرسش

با سلام و تشکر: ۱. سوالم درباره شفای امراض سخت است. به نظر می رسد اگر کسی مبتلا شد، چاره فعلا فقط در مرگ است، اصلا شفایی نیست. آنچه علم مادی دارد که فعلا به جایی نمی رسد از یک طرف، از سوی دیگر آنچه در دین هم آمده که فلان سوره و فلان ختم هم مگر برای چند نفر جواب داده است؟ تعداد کسانی که از این خوان بهره مند شده اند بسیار کمتر از کسانی است که بهره نبرده اند. پس یا علم پیشرفت کند یا کار زیادی از دین بر نمی آید؟ طرف برای درمان به فلان مرتاض هندی و فلان مقدار پول مراجعه کرده و مرض محکوم به مرگ را، شفا گرفته. افراد برای شفا واقعا دنبال این علوم بروند؟ ۲. در دوره آخر الزمان که فقر و بیماری و ظلم نیست، مردم به چه آزمایش می شوند؟ بساط آزمایش برچیده می شود؟ یا مسابقه در کسب معارف است؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: هرچه هست همه این دستورات و درمان‌ها، زمینه است تا نفس ناطقه انسان توان تدبیر بدن را به دست آورد و به همین جهت هیچ کدام از این موارد مطلق نیست و آیا نفس ناطقه اگر از عضوی منصرف شود و یا نتواند آن را تدبیر کند، مگر این نوع درمان‌ها می‌توانند کاری بکنند؟ دعا یکی از وسایلی است که زمینه تدبیر نفس ناطقه را فراهم می‌کند. اگر نفس ناطقه آمادگی تدبیر لازم را در مورد آن عضو در اراده خود داشته باشد. موفق باشید